

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и Славица Јовановић,**
- **оптужени Бранко Грујић и Бранко Поповић, који су приведени из Окружног затвора у Београду,**
- **браниоци оптужених, адвокат Шалић Миломир и адвокат Проле Станислав, по заменичком пуномоћју браниоца Поповић Бранка, адвоката Перковић Мирослава.**

Суд на сагласан предлог странака доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, морате микрофон прво да укључите.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Председнице, да Вас замолим за септембар месец, није ми остварено учитавање у лап-топ, па бих Вас молио ако се ту може нешто помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно техничка служба може, ја увек дајем дозволу, а све друго више није мој посао. Ако сте писали вероватно сам одобрила, не знам у чему је проблем.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам се обратио и Вама и техничкој служби Вашој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то проблем.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

**Да се у доказном поступку испита оштећена Џинић
Ђулафера.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам добро рекла име. Дobar дан.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше име је Џинић Ђулафера, да ли је тако?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писало је овде нешто погрешно па зато. Име
Вашег оца?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Хасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Хасана. Рођени сте које године?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ја не знам, ја имам личну карту,
могу Вам је дати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, ако имате код себе.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Доле је у служби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Донесите, ништа, сачекаћемо. Јесте Ви
домаћица?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, домаћица. Где сте рођени?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: У Краљевићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У селу Краљевићи?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, Сапна, до Сапне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Сапне, добро. А сада живите, у ком
месту?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: У Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Клиси, код Зворника, јел тако?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Код Зворника, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте у некој завади, свађи са Грујић Бранком и овде присутним Поповић Бранком, ако их уопште познајете, у некој свађи нисте?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам ја њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате их? Добро, не познаје оптужене.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ, од оца Хасана, по занимању домаћица, рођена 1941. године у селу Краљевићи, општина Сапна, са пребивалиштем у Клиси, оптужене не познаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо Вас овде позвали као оштећену, као сведока да нам дате исказ о ономе што ћу Вас касније питати, па ћу Вас само упозорити да сте дужни да суду говорите истину пред судом. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако мислите да би тиме нанели неку штету себи или да бксте се изложили кривичном гоњењу. Да ли сте Ви писмени?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу Вам сада рећи текст заклетве, а Ви ћете за мном понављати, значи ја ћу почети помало, а Ви понновите. Заклињем се да ћу.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Заклињем се да ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О свему.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: О свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Што пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питана.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Истину говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од онога.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прећутати.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Констатује се да је сведок положио заклетву, па упозопрен, опоменут, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да је овде у овом суду у току кривични поступак против оптужених Грујић Бранка и Поповић Бранка, који има и друго име, Павловић Марко у време рата 1992. године у Зворнику и обзиром да је тужилац за ратне злочине овде присутни предложио да Вас саслушамо као оштећену, ја ћу Вам сада укратко рећи да се овде води поступак против ових лица, јер се сумња да су они извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, а наиме, између многих догађаја ради се и о догађају за који, претпостављамо да ћете Ви моћи да нам дате неке податке, а то је догађај који се десио 01. јуна 1992. године у Клиси и Бијелом Потоку, па да нам Ви испричате, значи можда мало уназад шта се дешавало, где сте Ви тада живели, кога сте имали од породице.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако, ја ћу Вам отприлике рећи шта нас интересује, па ћете Ви онда полако да нам испричате, значи, кога сте имали од породице, где сте живели, да ли сте тих дана мењали неко место, да ли је неко код Вас у место долазио и како је дошло до тога да Вас иселе из тог места, где сте исељени, ако сте исељени, где су мушкарци исељени, где жене, шта је било са Вашом породицом? Изволите.

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Овај, када смо исељени из Клисе, дошап је Нурија Јашар, он је ишао на преговоре и рекао, људи, сви морамо данас да се иселимо, сутра када сване да се иселимо, бићемо сви у правцу Сапне и неко ко је имао трактор, он је натрпао мало хране које је имао, овај, кола, у кола, ко није, ајде, истерали су нас тамо на раскршће и ја сам тамо на раскршће

дошла са човеком и имала сам троје унучади, питале снахе и налиле у бучвару млека да питају децу и сада код, на томе раскршћу ту нам је узео један, овај, каже, «шта то носиш стари у гуми, јел ракија», «није», каже, «ракија, већ питају снахе децу», «хајде, неће им ни требати», а овај виче да ли је, не знам шта је, неки Винко, «шта», каже, «расправљаш са њим», каже, «проћерај руке, лакте и прсте кроз њега» и оте ону гуму млека, узео од мог човека и хити у гробље. То је било крај гробља, има горње гробље и доње, а кроз средину пут, асфалт. И сада они, помоли ми се тај син, хајде, помоли се он и носи било приближило оном нашем Бајраму, узео неких стварчица деци за хаљина и оно потурало у кесу и њему каже, а он је оперисао срце и дошао да жену и децу пребаци ако могне, онда су биле оне барикаде, није могао да пређе и он је остао и сада он њему, «шта ти је то», каже, «тако», каже, «шта ће малој деци носим», каже, «неће ни требати» и како рече, тако га он ошине што год море. «Што га» рекох «болан дираш», каже, онда неки рече, али ја не знам, «удри га Винко, како ти знадеш» и онда су нас отерали одатле. Мурат Џинић, само што се мало померио, они га убише на сред тога пута куда смо пошли. Ми смо и даље наставили за тај Бијели Поток и доле смо дошли на Бијели Поток и онда моја су четири сина свезали руке вако и мој пети човек био и он је био у Београду у болници, штемовао и радио у «Техници» и штемовао и избио око и био је двадесет дана у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муж, муж Ваш јел?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муж?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте и сада имам сина овде у Београду, он га је довео пре на једно пет, шест дана него што ће доћи по оружје дошли, одвезли ко је имао и ове ловачке и ко је имао све покупили су и оћерали и до два дана да изађемо и доле смо дошли на Бијели Поток и моји су ту свезали руке, четири сина и човек и ја кажем једном, «немој га, болан, њега, он је оперисан дошао сада из болнице, види фластер они», каже, «ништа, може он, требају нама и неспособни» и тако одоше он, им им свезао руке, а за њим моја четири сина. И сада иде онај што је натерао да иду на камионе и оног мога сине узеше, доведоше у ред, одведоше га у Џемаила Ђулића у гаражу и тукли да у гаражи ево овако неке чоке, има каиш и два дрвета са крајева овако фино затесано. Њега када тиме ударе, њега рука стоји и да дођем и не

могу горе да се попнем где је та гаража, има јарак и ја идем горе и он њега доведе и убију га, нема од њега ништа, доведе га опет у ред и стаде у ред. Имао је све на глави црно и на рукама рукавице црне, а у једног није сам овако прорезао, то и ово се нос види, али их нисам могла познати и ја сада молим, «немојте га тући, он је оперисан»; каже, «сада ћемо ми њега оперисати, неће проћи неколико, ја ћу њега оперисати». Два пута су га одвели, трећи га пут довели, није стао једно два минута, тројица га одведоше и убили у гаражи. Једна жена је из Тршића била, избеглица у Клиси је било доста, седамнаест села све у Клису дошло. И ето убише Алију Ђулића. Е сада се пењу на камион један, имала сам једног најмлађег Изет Џинић и ја њихке молим, дајте, пустите, све ми оћерасте, дајте макар он иде у школу. Каже, «требаће да и он иде са нама, не море», он се није могао успети на камион, они су њега убили, када сам га видела, ово му је све криво овако овуда, а она су два пре унишли, њих двојица нисам видела ни да су тукли, унишли су пре ова два, а човек и он да иде, ја њега узмем вамо међу жене, али у Мечићима хоће да га опет растаје, да остаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мужа?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, а ја, он се ухватио за оне и неће мене да остави. И сада дође један, «ма не дирај га, нека иде, нека иде» и ми смо кренули, дошли смо тамо где смо ишли у то село Раинци неки и он мало легне и устане и каже, «ето им, ето им», све тако до зоре «ето им». И дођемо у Живинице, из Живиница он је стурио и отишао и ухватили су га негде на барикади и вратили горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су га вратили?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Вратили га опет у Краљевиће, горе су биле оне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мужа Вашег?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И онда отишао је у Креку, четири и по месеца је био и побегао, снегом дошао, човек стурио, разбио народу и кола и онда опет одведемо га у Креку и био је негде око три и по године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то у Креки било?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Крека, полудео човек, ништа не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници је био?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Полудео, како на Мечићима отимају га к себи, а он неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болницу тамо је дошао?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Тамо је у болници био и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И ето био и сада троши лекове, а на оно око нема, оперисао и нема никако ока, само онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је име супругу?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Шахбаз Џинић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шахбаз?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш син Алија Џинић је у гаражи?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: У гаражи убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам мало то ако можете да се сетите, шта сте Ви видели од тог догађаја, то око гараже., ко то, ко су ти војници, какви су?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Све је војска била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледају?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, ето војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је иста или је различита?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Имала је и различито одело, и шаренога, и зеленога и ето само су опасни били, то никада није онако рата постојало. Хајде, ако је рат, гониш, али убише, убише па мога тог сина Алију, ја не знам где шта остави, али то га убише, четири сина, снаха погинула, унука најстарија погинула. Онда туку, туку и ови што су, али само наше комшије све, Петковчани, Шетићи, они, оздо из Тршића, оздол од оније, како се зове, из Малешића, све је то наш народ, набио, маскирао се и шта ћеш му не знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви познали некога?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам никога познала, једино Винка, не би ја знала да је то Винко, ја не знам тог Винка, већ када ми је човек носио то млеко, «отми», каже, «шта расправљаш са њим, па проћерај му», каже, «кроз њега и умрук». Када му отеше гуму млека и бацише у гробље и онда каже, «Винко, удри га», каже, «наредио ти Винко да га удариш», а Винко је закренуо прекопута да не мореш горе ићи. Да ли је, не знам како се зову ти, не знам, и ето. Како ћеш познати када се ту све маскирало, када вичу «Боћа», каже, немој ме данас звати Боћа, зови ме други дан, данас ми је име друго, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Боћа?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам, само тако један другог вичу, исто као Ви сада по имену када некога вичете. Тукли су, ост ало нас је у Клиси једно једанаесторо, све је то поклато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је остало да није?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Једанаесторо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Старијих?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ја мислим да је једанаесторо, има Назифа Алић, Рама Алић, Нура Алић, Ајка Хрустић, Беган Хрустић, Хасановић Осман и Хатка из Ханђелића довела је себи она отишла, њу оставила и њу су заклали, остало је једно десеторо, једанае-сторо, ја мислим да је тако заклато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После сте то сазнали?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, и Кадира Музафировица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омеровић?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, Омеровић, понео је син, остало, ко је остао немоћан, народ бежи, није ни носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте отишли тамо у Мемиће?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ми смо отерани на Бијели Поток, из Бијелог Потока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је од Ваше породице, осим Вас и мужа, тамо отишао?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Отишао ми је син Алија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим, ко се спасао, Ви и муж сте стигли у Мемиће?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, и снахе три и троје унучади, од једне снахе, двоје од друге и двоје од треће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је отишао у камионе?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Отишао ми је у камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имена ако можемо да чујемо.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Отишао ми је камиону син Рифет, син Сеад и син Изет, али Изета су убили док се попео, не море се попети на камион, камиони високи, камиони некакви гарави, камиони некакав песак, шта ли, киша почела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да су га убили?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Лепо знадем, водили су га ту и када смо сахрањивали га, нашли га у Бербића гробљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у Грбавцима?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да и није само он, још их је било некаквих са њим погинуло, три или четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Сеад и Рифет?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: А Сеад и Рифет отишли су, њих нисам видела да су тукли, отишли су на камион, а ова су двојица убијени били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изет и Алија?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Изет и Алија, али Изет је опет отишао у камион, онаки крвав, а оног су у гаражи Џемаила убили, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било са Рифетом и Сеадом?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ништа, нашли смо Рифета и онога Изета и Алију, а још једнога од ове деце што немају ни оца ни матере, немају, нису нашли свог оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Сеада нема?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нема, Сеада нема, имају деце двоје, немају ни оца ни матере, ја се бринем, ето ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Џинић Шахбаза Алија, Џинић Шахбаза Изет, па ево, Сеад овде има, 1968. годиште?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, да, Сеада нема да га нађемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, није идентификован, тачно, њега нема.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И ето, човек ми побудалио, када га остављаш у Мемиићима, он неће од мене, они вуку, вичу да останем и ја, где ћу ја остати, имам ту унучад, не могу снахе све, имала малу децу и иди, рекох, шта ћу. Када онај један дође и каже, пусти га нека иде. И ми смо га довели, човек побудали за седмицу дана, готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто чега се сећате од тог момента, како је изгледало то раздвајање и тај пут до Бијелог Потока?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Били су нам рекли да идемо за Сапну сви, Нурија Јашар прошао и каже, био сам синоћ у Петковцима на том договору и ништа, рекли су нам да идемо сви заједно за Сапну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куда?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: За Сапну горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим путем, који је то пут за Сапну?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, ето, цеста ова сви куда пролази народ и после када он на Бијели Поток дођосмо, каже, они везаше мушкарцима руке, а жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А руке иза главе?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, а овај мој Алија, можда га не би толикачко ни ударали, не море да свеже, убили га чокама, а оперисао срце, није извадио ни конаца и не море да свеже руку, већ овако, они убише чокама, будом, будом њега, он вришти, чује се где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је имао година Алија?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам, ја нисам писмена, ја не знам. Зна ми снаха, овде је негде, мени се чини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам ту снаха?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имао је тада 20 и колико година? 26 година је Алија имао?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Био је млад посве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је најмлађи био син?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Изет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изет?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Њега су убили на камиону, није могао да се попне горе, они туку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је најстарији био?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Најстарији је Нијаз, али он је жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је жив?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Рифет и Сеад?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Алија је старији од Рифета, па Рифет, па Сеад па Изет. Имала сам пет синова, сада имам једног сина и једну цуру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате једног?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нијаза?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ће тужилац да Вас пита ако има неко питање, ако можете да се сетите и да кажете. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Булафера, ако се можете да сетите тада, да ли је неко долазио код вас у Клис у из других места?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте пошли?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, рекла је седамнаест села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био неко од Ваше родбине код Вас у кући?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесу биле избеглице, а само једна родбина била, оно све избеглице из Тршића, од Зворника, ево када пођеш, све у Клису и онда се намести нешто мало да једу, зовнеш их. А ето то је све што је дотерано у Клису, мушко и женско и само остало женскиње и мушкиње, све је отерано оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита, из којих села су све дошли у Клису и када, када су кренули да долазе?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Када је речено да се изађе, онда је све у Клису, рекли су «сви у Клису» и онда где је оно састави се штаб онај и ту рекли да се иселимо и одатле смо једно јутро прошли и ето, истерали су нас, остали до Бијелога Потока све двоје по двоје, то је низбрдо, каки, сишли смо доле, када смо дошли на цесту, покољ, убијају, не знам, ето, ја нисам рата онако, ја и не знам ратова, али чула сам од оца, чула сам, било је ратова и пре, али ово овакав крвав рат никада није постојао, па то је побијено све, па покупили оружје, немаш се чим бранити, дошли, унишли у село, само изађи и иди, немаш се чим борити и изиђемо и отишли и када смо дошли доле на Бијели Поток, набашка мушко, набашка женско, хајде, ми смо кренули за Мемиче, ови су оћерани, ми не знамо ни данас, жене су заповикале, мало намести жено ручка, долазиле жене што су избеглице биле, каже, погибе Алија. Погинуо је ту у гаражи Алија, погинуо Парган Хусеин, погинуо два нека Греба, Гребе неке се тако презивају и Авдију прислоне уз кућу Ђулића, овај, прислоне га уз једну кућу да овако раскорачи, хоће да га убију, овај, био је кондуктер. И тако су га после натоварили, отерали и нисмо га више никада ни видели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви били сазнали, пошто је Јашар ишао на преговоре, да ли је он то вече вама рекао када ћете да идете или је то било сутрадан?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Он је увече нама рекао, каже. «ето, ишао сам на преговоре, сви ћемо ићи за Сапну, морамо изићи».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он лично вама рекао или је поручио по некоме?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Није, лично је он рекао туди у селу нашијем тим и онда смо ми сви, каже, морамо изаћи, -када изјутра поранили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли рекао да можете нешто да понесете, да потерате?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, ко хоће себи мало да понесе и деци да једу, шта треба, ко има кола, нека иде са колима, а ко

нема, нека узме трактор чији, нека седне, имате трактор, седнемо, две породице, три, тако смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте имали Ви трактор?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесу имала ова два сина што су погинула кола.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу пошли они са колима?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нису, нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оставили код куће?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Кола су истерана пред доле, пред капију овога ми сина Алије. Мало смо ми убрдо, а он је доле у равници и остала су та кола и они ваљда да седнемо и да идемо, када су они дошли, онде два, онде три, четири, псују, хајде, хајде, пуцају и ми смо кренули сви и тамо на раскршћу има та, да ли је топ, да ли је убица, не знам, јер тај мој човек што је носио ту гуму млека да питам децу, каже, шта је, стао један и прегледа, шта носиш. «Шта ти је то, стари, јел ракија?», «није ракија, већ млеко, питају снаје децу», каже, «дај, неће им ни требати». А онда сам видела тога, вичу, има још један, седи, вичу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, када сте дошли ту на то раскршће, јел одатле може да се иде пут који одваја за Сапну или?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ту где је пут, раскршће, има колико хоћеш путева, и за Малеших, и за Калудране, и за Сапну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може ли са те раскрснице путем да се иде за Сапну?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Море, море.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви требали да идете са те раскрснице према Сапни, тако сте навели или неким другим путем?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Е тим путем да идемо за Сапну, али они не дадоше, вежите руке и на Бијели Поток, све, оволилачки један пут, све двоје и двоје сишло нас из Клисе и изашли још нисмо, оно на Бијелом Потоку мрак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, када сте сишли на Бијели Поток, је ли доле вршен претрес неки?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било са документима, шта се ради када нађу документа?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нема ништа, шта год је било, бацао је беретке са главе, старци, куда је дошао, прошао, код њега нема ништа и онда ко је шта имао оставиш и хајде, побацали,

носили ћебади, дај децу да покривамо, носили хране, све су побацали тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви сишли у Бијели Поток, је ли на путу ту вршено раздвајање жена, деце у ливаду, а они остају на путу?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, у једној њиви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На њиви?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, овако на једној страни асфалта и сада су ови претерани тамо на ту латицу, а ми смо остали вамо, плаче народ, жене, али ето, ја када сам видела, ја не знам где је шта остало. Али то никада не могу заборавити када је онај мој Алија оперисан, па оно био на њему онај скафандер, па они покидали, он виче, «видите да сам се оперисао», ја вичем, «немојте га болан дирати, он се оперисао». «Нека је», каже, «оперисаћемо ми њега» и двојица што су гонили га, они су маскирани, довле завраћени, исто оне капе за зиме и рукавице и пушка у руци оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам питања више.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ето, даље, више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били неки са неким црвеним береткама, капама, тракама, војници?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ја то нисам видела, мени су децу моју убијали и ја ништа, мени се снаја увукла у камион, у мене у дом све је било жуто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има две раскрснице неке, Алићи и Мераја?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то била где сте требали да идете за Сапну?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Е то је Алићи и Мераја, раскршће, Сулићи и Авдићи и Ахметовићи, туда смо прошли кроз Ахметовиће и на Бијели Поток. Није онакав рат постојао никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке полиције ту да сте видели?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Није било полиције доста, али је било народа около, па ништа не гледа, само убија, убије те док дођеш и не треба ти више ништа, када дође убије онаки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су то оружје купили?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Покупили су оружје пре на једно десетак дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тог дана када ћете отићи?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да и нама, хајде на преговарање у Петковце и у Петковце оду и нама то Нурија Јашаровић говорио и рекао Нурија доле када смо дошли на Бијели Поток, «нисмо се тако договорили» оном што је у штабу, каже, «договорили смо да идемо сви за Сапну, и жене и деца и све»к. Каже, «немој да причаш, метак ћу ти у уста и то захрђани».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме он то каже?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нурији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај, да ли знате тог?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, нема, и он је оћеран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Агана Лупића, јесте чули за њега?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, Аган Лупић, и он је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту био?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, он је то и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово ме Нурији?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Аган Лупић, како је био обучен?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да ти кажем, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је имао можда неко оружје, ако се сећате?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам ни то видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Видела сам све оне мале пушке са оним, носе људи, иду, не гледају, убијају, док дођеш где треба, убијен си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било Алије Ђулића ту негде, јесте видели њега?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам њега видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Да ли је било неких тенкова?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ја сам видела ту тенк и тај је био, не бих ја знала да је то тенк, већ други виче, «удри, Винко», каже «рекао ти је да му проћераш кроз уста» и ето тако смо и тукли су ми тог сина на, од тог раскршћа када је истресао да види царину, када је прегледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алију или Изета?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Изета је тукао доле на Бијелом Поточу, а Алију је у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе на раскршћу?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: На раскрсници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте Ви пешице?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Онда све пешке, ми смо сишли, и дечурлија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А док сте ишли пешке низ ону низбрдицу, јел било ту неко обезбеђење, нека војска?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, све они мало као одавле до врата, двојица, овде двојица, не мореш побећи никуда, све наоружани и не дају ти побећи, све је то пушке запете, нема, идеш, како се каже, не уем да рекнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то били доле камиони у Бијелом Потоку?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Биле камиончине неке, те од угља, те од оних, од песка, какав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу писале неке ознаке на тим камионима?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ја нисам ни то видела, ја нисам писмена, само сам видела када су мога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви могли ту да схватите ко је главни ту за ту војску, за те који вас ту терају?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ништа, ни то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули некада ко је то?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ми смо само чули да је био нама тај Нурија Јашар и ето, он је јадник наске да идемо горе, али они нису дали и доле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нађен Нурија, да ли знате?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ексхумиран?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Укопан је он, моја су наша сада три, још једнога нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сеада нема?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Сеада, двоје деце ни оца ни матере, ишла ми снаха у Краљевиће и ранила је граната и убила ми унуку најстарију и оној цурици све овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је после било?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, од тада два дана, ето све, из Бошковића са пећине су пуцали и ето, убили је одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било у односу на ово, после колико?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, није дуго, мислим, једно пет, шест дана и убише им матер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у јуну?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да и она је погинула са њом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћерка?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, а једна је рањена и дете носила под пазухом и како оно пало мушко, оно, мушко једно, био мало помањи, као две сустигле се, па једнака дечурлија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваши синови, ниједан није био малолетан?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Само је Изет што је био, требало је да иде у војску, али није имао своје тежине и ето нешто је остао до друге, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су то раздвајали мушкарце, па су знали да су једни способнији, а да једни могу да иду и у Мемиде, јесте видели то, како су их одвајали?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Лепо, женске, цуре, набашка цуре, матери не дају, цуро и остављао и њих и у мене тог човека хоће, вако му рече када је се пењао на камион, «стари, откуд ти туде», рекох, «неспособан је»; каже, «треба и неспособних». Када смо изашли у Мемиде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак су њега оставили за Мемиде?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Оставили за Мемиде, изашли смо сви, њега су узели и вуку, он неће да пусти мене, рекох и ја ћу и ја рекох снахама, узмите децу, ја морам остати са Османом. Када један дође и каже, пусти га и ми смо дошли, али човек до два, три дана, поче «ето им, ето им», све поче и ето, он је био у Креки, мало сада троши лекове, али није ништа, добија воду у Београду ону инвалидску што себи избија очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензију?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, валидску као неку и само сам ја мало у кући неспособна, ја сам неспособна, оно немам више никога. Деца оно рањена, оно мало, није још, иде у школу, немаш од њега ништа, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули некада, ко вам је то направио, ко Вам је то урадио?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту војску ту довео, да раздваја те мушкарце?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам, неко је довео, нека је глава велика, паметна довела. Код нас је исто као и у

Сребреници, само што наске нико не вози, све је отишло. Све што је остало, то је поклато, то није, то је отерано и немаш са ким да живиш. Сада прођи кроз наше село, нема два, три човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте се Ви вратили у Клису из Живиница и тог дела?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Била сам у Живиницама, па сам дошла код сестре у Рајинцима, па сам била у Рајинцима, па ето, имам тамо сестру у Аустрији, мало су ми помогли, мало ми је дала она помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте се вратили сада кући својој?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, вратили смо се, има једно пет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре пет година?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је кућа била?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Биле су све, пет синова пет кућа, али када смо дошли, нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кућама?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нема ништа, и куће, и дигнут црев и слупано и исечено, стубови секиром, све комшије, друго ништа, комшија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А осим Вас и мужа, да ли се још нека снаја вратила?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте ми се вратила једна снаха са меном, има двоје деце, а ова што има двоје, што је њезин син, он човек Алија, она је у Аустрији, тамо јој је отац и тамо је са децом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има одбрана нека питања? Нема? Оптужени, немају питања? Добро, пуномоћници?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Можете ли ми рећи, чиме су одвежене жене и деца са Бијелог Потока до места докле сте одвежени?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: До Бијелога Потока, гонили су нас, где ћемо, каже, гони их и на Црни Врх, каже па их побацати доле да нас нема. Када смо дошли тамо. ми смо били, мислили смо, тући ће нас, оставити нас на Црном Врху, да ли побити, да ли побацати низ оне стене доле. Е касније, ништа нас, мало зауставише, причаше, вратише нас и отишли смо за Живинице.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А чиме, чиме су вас одвезли, аутобусима, камионима, чиме?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Камиионима, само један је аутобус био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији аутобус, да ли од фирме неке или?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам ја, ови што су дошли у Клису да нас истерују, њихов аутобус је био, а ми смо када су доле мушкарце, све су отишли у камионе, све у камионе, ја не знам да је отишао у аутобусу, само сам видела један аутобус и то није право ни голем аутобус, обичан. И ми сада у Клиси до тог села дођеш, некога убила граната, одведеш децу, неког убије граната, неког, не врати се, шта ћемо, човек, три, четири човека мотора у Клиси, можда два, три млада, нема никога, оћерато све и што је неко повео са собом дете и прошло, то је се вратило .и мало ето, ако се неко оженио, ако није, није се ни оженио и то је хелаћук био. Ја никада не дао Бог да оно запамтим, ја бих се пре убила него да онако рата памтим.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми, ко је возио те камионе, ти људи који су возили камионе, јесу били у униформама или у цивилу?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Били попрскано оно и биле зелене на оне руже, зелени и возили су и камионе и возили су и.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Шта је било зелено?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Одело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војничко?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И попрскано исто, све, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису исти били?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесу били, мислим, одело једно тако, али све је то једно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесу ли они били маскирани или нису?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ја што сам видела, што су мог Алију тукли, то су маскирани, али их ја нисам могла познати. Ја да сам познала, ја нисам, али не бих онако дала тући, ваљда би и мене убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете маскирани, да ли је то преко лица нека маска?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Преко лица доле, онда црне рукавице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да им се не види лице?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не види се лице, црне рукавице и онда нешто пререзато, испод обрве и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И очи се виде?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, али га не препознајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви, извините, да ли Ви препознајете, на пример, сада Ви причате босанским, јел тако, нагласком, ми србијанским. Јесте то тада могли да разликујете, како су причали ти, да ли су причали као да су Босанци или као да су Србијанци?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Када ја молим једнога да ми пусти тог сина, као и остали народ прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као Ви?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, ето овако, каже, што ће, море каже он носити каже, овај, митраљез, можда га шта требамо, немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били неки да не причају као Ви, него као овамо са друге стране?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ја нисам то, што год сам видела и да причам и да оно све, све наши комшилуци, једно доле, од Зворника, од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су у једном тренутку од ове групе жена и деце који су одвајани, девојке?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесу, девојке су одвајане и остале у Мемидима и ко не да кћери да остане, остаје и мати и били су и када су изјутра свануло, шта имаш накита, скини, остави и пустили су их и други дан су дошли. Нема се шта причати, ја не знам где кључ оставим, али то никада не могу заборавити, какав је покољ био.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: До ког места сте одвезени са Бијелог Потока, до ког места, како је текао тај пут када сте војени од Бијелог Потока док сте стигли тамо?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Теста иде, теста, фино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то теста?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, овај, пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам разумела теста.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ја не удем, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, цеста.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И ја сам чула од својих прије, како је било пре рата, ја сам била мала, носила је некада мати када је пуцало, али ово рата, никада није овако било, иде и убија те и више те нема, убије ти срце. Ја имам срце, али ја њега немам, четири сина, снаха, унуче, човека ми онеспособили, шта ћу. Ја сам нај у кући способнија, али ја сам гроб.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате Ви питања?

НАТАША КАНДИЋ: Ја само да питам, кренули сте трактором.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесмо.

НАТАША КАНДИЋ: Докле сте отишли трактором?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Само изашли на пут, нашу улицу.

НАТАША КАНДИЋ: И ко Вам је рекао да сиђете?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ови овако што су дошли, наоружани, лопов, дречи се, не смеш рећи ништа, турићу ти цев у уста.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су рекли?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Цев да туре од пушке у уста, да те, не смеш причати ништа, само напред, смештају се тамо људи, повезали руке ко море свезати. Ова моја два нису могла, јесте онај мало Изет, али опет су га тукли по прстима, то није лепо, а овај Алија што је оперисан, он није могао свезати руку, само овако вргне, али они убише чокама, крусев је лонац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су почели да туку Алију?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Када смо дошли на Бијели Поток, када смо дошли, да је био код куће, па да је неко зло урадио, већ је он дошао из Аустрије, радио у Аустрији, дошао да пропрати жену, није поводио ни конаца, срце оперисао и дошао да пропрати тамо, има му пунац у Аустрији стан и њихове барикаде, не мореш се вратити, моли онога да те пусти да одеш, неће ни да чује нико. Ми имамо својих наших тих Срба по нашем близу, комшије, било је пре добро, али када то зарати, то те не види као да те никада није ни познавао.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам, ко је рекао, остављате трактор, силазите, ко Вам је рекао да идете пешке?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Рекли нам ови што су дошли по наске са пушкама, хаман га знаш ко је.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је било са аутомобилима синова?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Мојих? Остали пред кућом и када смо тамо дошли, Хурије кући, тражи од тога мога сина кључ.

НАТАША КАНДИЋ: Ко тражи?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Тражи овако мислим, ови што су дошли да ратују, четници, шта морам да поновим, где је кључ од те, не знам како у њих бејаше, кола, у Аустрији их је тамо купио. Где је кључ, он није се јављао, ко је рекао, шта је речено, оћерана су кола, нема их, скинули су са њега и прстење, ланчић.

НАТАША КАНДИЋ: Са кога су скинули?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Са мог Алије.

НАТАША КАНДИЋ: Са Алије?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Било му пара.

НАТАША КАНДИЋ: Док сте били у Клиси или на Бијелом Потоку?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: На Бијелом Потоку, све, бацај шта год ко има, туди и мореш ићи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су само њега одвели из те групе?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Њега су прво одвели, то је свезано као одавде тамо до асфалта и даље, све ред и ред тамо како море пролазити, онај душман.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су још некога одвели у гаражу?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесу.

НАТАША КАНДИЋ: Кога?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Хусеина Паргана, неки двоје из Гребе.

НАТАША КАНДИЋ: Неких двоје?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Два из Гребга људи.

НАТАША КАНДИЋ: Из Гребга?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Село Гребга?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Тако, село, Мустафа неки и нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гребга Мустафа?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, и Хусеин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то чули или Вам је после неко рекао?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сте видели?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Видела сам када и њега, каже, није, каже, само Алију, каже, али њихке није тукао, одвео у гаражу и убили.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Гребга Мустафу и овог Паргана?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, Хусеина и још их је било, али ја не знам њих више, само сам мог Алију видела када су га тукли, убили су га оним чокама и одведу га, није ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали можда Мајловић Јунуза из Челишмана?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И он је, и он је убијен ту у гаражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Није нико, ја чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Од жена, ето каже жена виче, у мене мог Јунуза убише, убише оног, плаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули Ви за неког Емина Селимовића?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате га, из Радаве?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Радава у односу на Клису?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Село Радаве?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И Радава је била у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то било у Клиси, шеснаест или седамнаест села, то је било народа у њој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе Ђулића су Радаве, код Лупића?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да и овај, у наске су избеглице доћерале и овце, по сто комада, по педесет, народ зајмио и ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било са том стоком?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ништа, ми када смо изашли, она је остала у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остало ту?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Мени је остало десеторо оваца, остале две краве, двоје телади, ништа нема, у кући ништа нисам нашла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нема ништа, секли орахе где је шта било, пустохија, нашла, зашла, неки, не умем да кажем, нисам писмена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је живео у вашим кућама, да ли сте сазнали, када сте Ви отерани тамо?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Овај, живели су, каже, неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из којег места?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: У мојој кући, не знам где је било, не знам ни ја како ћу да ти објасним, били су некакви, живели, овај, наше избеглице и ове избеглице српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из којих су они дошли места?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам, било је њих свакаквих, и од Сарајева и избеглице купиле и носиле и наши све, али је ово, ове злочинце, ја не пред камером да се кријем, слободно ме сликајте, нека идем где хоћу, ја ти не лажем ништа. Ове злочинце

што су овако радили, никада их ја не би пустила да сам ја на власти. Па немаш мушка, да ти, немаш мушко да ти дође, немаш ништа, празно село, па то је ужасно, па ја матора, ја у кући најспособнија, човек неспособан, дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Само да питам, Ђулафера, да ли сте Ви отишли до гараже?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Пошла сам до гараже, али нисам успела да узиђем, не морем, не могу ме ноге држати, они га проведоше опет, трећи пут, ма нису га на место довели, вратише га. Немојте га, рекох, тући, живи били.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је било тих који су дошли, одвоје га па одведу, колико тих војника?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Три.

НАТАША КАНДИЋ: Три?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Три, два пута су га одвели.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су то исти били?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Два, у једнога крезано овуда и ово, а у једног набио озго и рукавице црне и мали аутоматић овако држи оно, они аутомати, шта је оно.

НАТАША КАНДИЋ: Јесу значи исти они који су га први пут?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: И трећи су пут када су га одвели, само што су га довели, нама га враћају и када су га довели, убили су га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули пуцањ?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, прашти у гаражи, Џемаиловој гаражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви пуцњева чули?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јој, па пуцало је и онда после када су побили ове, водили су у гаражу и тукли, али нису убијали, већ после врате на камионе и хајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви ове што сте помињали, Паргана, Хусеина, па за овога Мустафу Гребића, јесте Ви видели да њих воде или сте после чули од њих?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Видела сам када су их одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове друге што не знате, сте чули од жена неких?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам ни од жена чула, вичу, ето, она плаче жена, рекох, шта јој је, каже, одведоше и њеног сина и убише га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у гаражи од овог Џемаила?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Исто у гаражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Џемаила?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Само још питање, овај, када је, овај, Кадин син, јел дошао тамо где сте Ви били у Мемидима или тамо где сте?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Ко?

НАТАША КАНДИЋ: Овај Кадин син?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Које Кадире?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омеровић, овај што је заклан, Омеровић?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, он је остао.

НАТАША КАНДИЋ: Где је остао?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Остао је, није могао да пређе, наишла војска када су нас отпратили и они су се мало крили и сада, како ће он да пренесе матер, упрти је крке. Таман он њу упртио у крке, она непокретна била, упртио да изиђе, на пут, на асфалт, оно се помоли војска и он је брже баци, њу у своју авлију и сакрије се он негде. Они када дођоше, што ниси отишла, она њима нешто прича, они узеше, метнуше, каже, главу овако уза своју и заклаше. То је заклато у Клиси, што је остало, то је поклато.

НАТАША КАНДИЋ: А када је он дошао код Вас, када сте Ви то чули?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, ето, два, три дана, када је прешао, плаче и његову су матер нашли, али ето и он је иако скоро био, нема ништа, дај боже да остане жив, крв му давали, нема ништа, не море да седи.

НАТАША КАНДИЋ: И колико је укупно тих дана људи убијено у селу који су остали?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па једно дванаест до тринаест, ето ти.

НАТАША КАНДИЋ: Ко?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Па, ето, Рама Алић, Назифа Алић, Нура Алић, Ајша Хрустић, Беган Хрустић, онда Осман, овај Хасановић, било је некаквих још и то је што је остало, то је поклато, није било, била је из Ханђелића. довела Алићка своју матер себи и пошто је она отишла, њу.

НАТАША КАНДИЋ: Како се зове, Сталић?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Алић, да. И пошто је наске то поћерано, није матер узела, оставила је. И њу су заклали.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте тог Винка видели да је он у Бијелом Потоку?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Нисам га видела нигде више, само сам га видела, нисам, а и не знам тог Винка, већ сам видела.

НАТАША КАНДИЋ: Кога сте видели неког од познатих, да ли сте видели у Бијелом Потоку?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Овај, када смо ми горе дошли, одатле се сада крене, да ли је та, како се зове, не умем да кажем, и он седи на томе и сада, он човек отимају ту гуму, каже, јел ракија, није, питамо децу. Каже, неће вам ни требати, каже, шта се са њим објашњаваш, узми ту гуму и бацише у гробље. Он опет.

НАТАША КАНДИЋ: То је било у Клиси?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: У Клиси, убили Мурата Џинића, није се човек само мало померио, човека убише.

НАТАША КАНДИЋ: Још само да Вас питам, ту када је било одузимање тог оружја, да ли знате, ко је то долазио, да ли је био неки разговор у селу око оружја?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Било и каже, нека дођу да покупе, ако не, доћи ће да се покупи оружје и ко је имао оружје, овај.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је долазио то да каже?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Не знам, дошло је у Мехе Алића кућу на раскршће, дошао камион, сви су носили, овај, ко је имао ловачку, ко је имао све шта је, све предајте, то је Нурија рекао, предајте, нећемо рата, ништа нам бити неће. И ми смо сви предали и ја њима казивам, мојој тој деци овај и моме сину, рекох, сине, када предаш пушку, није се са пушком лако играти, нека ти да неки лист, сутра тражиће где је, па ћете убити или га мораш купити, да знаш нешто да си предао. И он је то предао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је добио неку потврду?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је добио потврду?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесте, добио је потврду, али.

НАТАША КАНДИЋ: Да је дао оружје?

Оштећена ЂУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Да, али када су га избацили на Бијелом Потоку, све је побацао, немамо ништа. Није онако рата, чула сам од оца и од амица и од свекра сам чула, али овако рата, ја бих ове злочинце вечито затворила да никада не иду кући. Па како ћу, хајде, ако је рат, убијеш двоје, троје и то ако је криво, али здраво, право, шта је мој син дошао из Аустрије, није се борио, није имао оружја, ништа, дошао из Аустрије да пребаци

децу, барикаде, не дају нигде, врати се, где год се обратиш, не да ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Колико је Изет имао година?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Шта ја знадем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево пише овде, имамо на списку све, 1972., двадесет.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Њега су убили, не море да се попне на камион, висок, не море, они њега када почеше ударати. Ништа не знам, али то никада заборавити нећу. Немојте да мислите да сам сакривени сведок. Јавни сам сведок, сутра ако будем нешто погрешила, ево мене, нека мене затворе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам, хоћете да седите ту када буде Шећа сведочила или ћете да идете?

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Хоћу да седим мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите тамо.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Јесам завршила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, хвала Вам што сте дошли и што сте сведочили.

Оштећена БУЛАФЕРА ЏИНИЋ: Хвала и Вама, живи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите тамо. Хајмо сведок Делић Шећа.

СВЕДОК ШЕЋА ДЕЛИЋ

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ви сте Делић Шећа, је л' тако?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име вашег оца је Хајро. Рођени сте?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: 1956.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: У Витиници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Витиници? По занимању сте?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А сад живите у Клиси?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: У Клиси да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком, алијас Марком Павловићем?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам, што се тиче мене само сам чула за њих а нисмо се познавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То ћете нам после испричати шта сте чули. Као и сваки сведок и оштећени који се саслушава у својству сведока дужан је да говори истину, давање лажног исказа је кривично дело. Уколико сматрате да бисте се одговором на неко питање изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу нисте дужни да одговарате на та поједина питања. Ја ћу вас сада позвати да положите заклетву. Има ту текст испред вас па да прочитате само наглас.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Прочитајте ви, не треба да гувимо време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лакше?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте, лакше ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се. Ви само понављајте.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Говорити истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ништа од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут на дужност казивања истине, наводи:

Ви сте већ дали изјаву у Брчком, је л' тако?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је присутан истражни судија из овог суда, био је присутан и заменик тужиоца, дали сте изјаву и у тужилаштву у Тузли?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због непосредности овог поступка и главног претреса, ви ћете нам морати да поновите, значи прво да вас питам да ли остајете при оном што сте рекли?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Остајем при свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вас молити да поново нам испричате шта се то десило, све чега можете да се сетите, мало да се вратите уназад каква је била ситуација пре тог 01. јуна, шта се то десило? Овде су пред овим судом од стране Тужилаштва за ратне злочине, кога данас овде представља заменик тужиоца Милан Петровић оптужени Грујић Бранко и Поповић Бранко, алијас Марко Павловић, због основане сумње да су учинили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, ставља им се на терет овом оптужницом која је данас предмет разматрања, имамо још једно за друге догађај као што су Дом културе Челопек, Козлук, Економија, итд., можда и о томе имате нека сазнања, а овом оптужницом им се ставља на терет да су принудно раздвојили, незаконито узели за таоце преко јединица Територијалне одбране и полиције Зворника војно способне мушкарце из села Клисе и околине, а потом их сместили у Техничко-школски центар у Каракају, те на крају да су одговорни за неспречавање убијања око 700 људи укупно војно способних мушкараца, па да нам ви испричате шта је вама познато о овим догађајима и да ли вам је можда познато ко је за то одговоран и да ли су то можда лица која су овде оптужена. Изволите?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Мени је познато све како је било од пре 10 дана, од 01. јуна и све до изласка из Клисе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Прије и на 10 дана и касније у Клису је пристижао народ из околних села, бежајући пуцало се њиховим мјестима и беже у Клису и ми их питамо шта хоћете ви у Клиси, кажу да нам је овде безбедно. Долази маса народа, дан по дан пролази и народ пристиже. Кад је било прије на два, три дана пристигао је сав народ у Клису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су све то села?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: 17 села, ако треба да их набројим ја ћу их набројати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте пробајте?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Пробаћемо: Клиса, Шетићи, Калдране, Џине, Сјенакос, Чалишман, Тршић, Кучић Кула, Мракодол,

Махмутовић, Рамићи, Тахићи, Хајдаровићи, доле је Лупе, још се неки зову Хамзићи то место, Радава, Бјели Поток доле што је то било мјесто, Ђулићи, Радава, Шетиће је л' сам рекла, то је Петковци, то је све шћерано у једно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' су били из Гребџа?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Мислим да нису били из Гребџе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су се ту значи стационарирали?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Сви су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било народа?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Колико је било народа? Па мислим да историја пише, не морем описати колико је било народа. Кад су биле и куће и авлије, народ је спавао по пољу, не може више у кућу да уђе ни у чију. Што смо могли да им укажемо, ми смо указивали, давали, а дошло је време да нема више шта, да немамо ни ми ни они, ни јести ни пити. Е, како је прокоцкавало време, тј. прије на један дан 01. јуна наш је био председник Јашаровић Нурија у Клиси и наишао је кроз село око 3 сата по подне и каже народе, мјештани и сви остали сутра морамо да идемо, био сам на састанку у Петковцима и тако смо се договорили идемо ка слободној територији Сапни. Кренућемо сви заједно, понећемо што год можемо и повести авта и натоварити хране, одјеће за прву помоћ и ми смо се тако, ноћ је била, неко је спавао неко и није. Кад је освануло 01. јуни ја сам устала рано и кренула сам, има воде на сред нам села, одох по воду да видим, да налијем воде шта се тамо догађа, да куд ћемо ми. Кад сам стигла ту до воде са друге стране ишло је мушкараца пуно који су код мене били и један вели из Тршића, зовнуо ме је, еј ти, каже Шећо, ходи да видиш шта ће с наске бити. Па шта ће бити с наске. Ајде, каже да видиш горе има три су аутобуса војске стигла на Убјенац код Малешића. Ја сам мало са њим ишла, он мени даје тај двоглед и видим и не видим и вичем па Беризе неће нам ништа бити идемо према Сапни. Каже, хајмо ми до твоје куће нама излаза нема. И ја се вратим одозго, вичем ја, путем идем народу који лежи по земљи народним кућама, устајте да видимо куд ћемо, ђе ћемо сад. Каже он нама, ови људи вичу па ђе ћемо, ићићемо пре на Сапни, но шта нам је јуче обећао обећао нам је Нурија тако, ја сам имала своју дјецу, јер имала сам, моја су четири из куће одведена-муж, два сина и свекар, устаните, хајте узимајте трактора да товаримо да повеземо себи шта за прву помоћ. Они су стајали и узели смо натоварили смо у трактор

хране, одјеће. Чекамо да видимо шта ће сад бити. Гледамо ми из околних села изводи војска народ из кућа. Па хајте излазите и ви да идемо, готово је, чим га изводи из суседне куће хајде и ми из ове. И ми смо изашле. Ко ће сад возити трактор. Мој муж каже ја га возити не могу. Мени је тешко изаћи из моје куће. Пришао је један са Кучић Куле неки Фетија, имао је жену и троје дјеце и каже дај да ставим жену и троје деце, а ја ћу возити трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш трактор?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Од мога дјевера трактор, јер био ми је туде и свекрва и свекар и ту јетрва, девер ми је био у Београду, није имао ко други. И сад смо ми ту сели, натоварили хране и којечега и он је и његова породица што год је имала да стане и крећемо и ми идемо ка слободној територији Сапна. Ишли смо једно 50 метара дотле, до тога места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које место?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Прилази војник са пушком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До којег места?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Једно 50 метара од моје куће сам ишла према тој раскрсници којој ћемо ићи за Сапну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове та раскрсница?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па то је мјесто Делићи одакле сам ја, ту Делићи место. Ја једно 100-150 метара од тога раскрснице где су тенкови били ту је моја кућа. И прилази са пушком у руци, каже силазите с трактора, дајте ми кључеве, узимајте оно што можете понети. Ми смо сишли, гледали смо једно у друго, шта ћемо, куд ћемо, узимамо једне кесице оно мало што има, врх оно што је у трактору то је остало. Кад смо кренули ишли смо још до њих, видим народ горе групу шта се ради, идемо, прилазим ја горе са својом, није та цијела група која је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сад то иду?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Идемо где су тенкови, раскрсница, средина је Клисе села. Колико је села тамо толико је и нас а ту је средина ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где вас сад они терају?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Терају нас ту на ту раскрсницу а отале ће нас терати за Бијели Поток доле. Кад сам дошла ту ту сам имала шта да видим. Кад сам погледала тенкове, војску, полиције и резервне полиције и свакаке, шта је ово сад, стоји, куд ћемо децо, муж оде прије са својим оцем, ја не знам куд ћу. Ту сам стајала мало, кад се запуцало иза те групе, убише Ђинић Мурата,

који се померио само са пута, није ни 5 метара. Мени је притрчао мој млађи син, загрлио ме овако и стискао је, почео је плакати и викао мама убиће нас дај ми воде. Ја нисам имала воде да му дам, викала сам, тешила сам га, немој да ти дајем воде ако се помакнем убиће нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то Сеад?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Сеад, то ми је млађи син. Је л' могу добити једну чашу воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ту воде? Ја мислим да има.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Кад почнем о својој деци причати није ми пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако ви само.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Е, ту сам се оградила, гужва, народ је велики, има раскрсница, доле се иде за Бијели Поток, овако Петковци, тамо Малеших где се иде то је све Клиса, то је средина Клисе одакле сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, право за Малеших, десно?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте, лево одакле сам ја стигла лево за Бијели Поток, десно Малеших, право Петковци, овде су Петковци ту су тенкови стигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И доле је низбрдо доле за Бијели Поток?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Бијели Поток јесте. Па причам ти раскрсница је ту, ја сам стигла, горе је пут за Малеших, доле је за Бијели Поток, а право је Петковци. Из Петковаца су паркирани тенкови, окренуте су цијеви према нама, ми ћемо кренути. У ствари ја сам туде где сам стајала иде наш председник месне заједнице Нурија Јашаревић и фата се за главу овако и виче сусреће се са Лупић Аганом туде, «Агане брате шта урадисте, шта преокренуисте синоћ кад смо се јутрос договорили да идемо према слободној територији». Каже он њему «Крећи Нурија на Бијели Поток ту ће ти бити метак у чело». Они су отишли прегонећи се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аган и Нурија?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Аган и Нурија, «Нисмо се јуче овако договорили, договорили смо се да идемо на слободну територију Сапна». Ту су наске постројили у ред за Бијели Поток да идемо. Пут је неки отприлике како је могло двоје-троје да иде и све ми идемо у реду, маћи се не смеш, с једну страну, с другу страну на свако 10 метара је војник са пушком, избећи није могао нико тотално главом да изађе. Кад смо стигњавали идемо ми и видимо доле, видим Бијели Поток ђе се налази. Кад сам погледала од

Бијелог Потока ка Лупићима све камион до камиона, народа је као не видиш их као да су мали и док сам стигла дотле, толико је народа прије стигло. Кад сам сишла са својом дјецом, муж ми је са оцем отишао прије тамо напријед и носе моја дјеца неке кесе к себи да имају да једу, одвајао се мушки на страну војно способни, дјеца од 15 година и од ових до 80, ту сам била на увићају. Руке у ред, руке у вис. Шта је ово, стала и ја са својом дјецом. Он каже, прилази војник и каже «у ред, руке у вис, шта чекаш», мој се млађи син Сеад померио и стаде овако, а овај ми старији Зијад стао уза ме. Он је њега овако ударио каже «бацајте руке у вис, узалуд те је мајка таквог одхранила». Ја сам стајала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже Зијаду?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Каже ми Зијаду, јесте. Ја стојим и гледам у њих и плачем. Ја у њих гледам, они у мене с њим. Оне су ствари где сам их пустила ту су и остале, ја их нисам могла носити. Ја идем и одзирем се, све су два и два, од мало кад сиђеш у Ђулиће на асфалт све до Бијелог Потока везаних руку овако иза врата. Моја дјеца не смеју овако у мене погледати да виде да сам ја ту. Кад сам доле прошла једно 10 метара изведоше човека из те групе а то је Авдију Терзића из Ђулића, прислонише га у Ђулаге Ђулића кућу и каже му макни, метак ти је у чело и онако и онак. Његова мајка Мејра плаче и виче немојте ми убити Авдију. Они на њу не обраћају пажњу, само је шуту ногом и каже чувај се да пролазе други. Тако смо стигли кроз доле на Бијели Поток, кад сам погледала камионе товаре, бацају се горе на камионе и то камиони су они велики, једни су под цирадом, једни су што су возили Глиницу жути, нису их ни отварали, на њих се пењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они што су били од Глинице камиони?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Од Глинице што су били камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' било још неких камиона с неким ознакама или нешто, писало, неке друге фирме, је л' су војни, какви су, цивилни?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Војни нисам ја привиђала толико јер то су све били они великачки што су товарили, они нису товарили да сједе, они су бацали ту сјена кад натовариш, један је на другог сједео. Сад ја долазим ту, гледам ђе ми је свекрва, шта ћу сад, куд ћу, видим ја да се товари на камионе, ја кренем опет, спустим моју торбу, кренем кроз народ, идем ја, видим иду људи, то су оних чиновна то су све обучени и иду са Алијом Ђулићем и зове на

мегафон «Ђулић Алије породица да се јави да се безбедно превезе на слободној територији».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с ким иде Алија?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Иде са тим људима, сад ја их не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С том војском?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Они нису војници, они су више полиција били, види се да су полицијска одјела. И ја сада туде шетам, куд ћу, шта ћу, препознам Кићу из Петковаца, познајем га и приђем њему и фатам се за главу и вичем «Кићо брате шта урадисте, одведосте ми све, оде ми Сеад, ти знадеш да је мој Сеад ишао у школу». Он мени каже «Неће њима ништа бити» и узео ме је се овако за кошуљу ако не буду црно па бијело. А шта му значи црно па бијело, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црно по?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Црно па бијело у Зворнику, то значи ако не буду имали у Зворнику црно, па бијело, а њему кукам и даље и кажем «шта ће мој Сеад имати црно па бијело кад је ишао у школу», тражим као Сеада. Са супротну страну прилази војник, то ми је био непознат и каже он њему «откуд те та жена зна», каже «знаде ме», каже мени, «хајде жено пустиће ти га он». И ја се враћам при на њему, мило ме, носим од једног сина Сеада адресу у руци и прилазим тамо камиону, «на којем ти је син камиону», ево ми овде они су набацани седе један на другог на раменима. Каже, хајде вели Сеаде сићи с камиона. Он је пошао да сиђе, каже не силазите, два војника под пазухом мореш носити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' он био крупан Сеад?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Крупан ми је Сеад био, био је виши него што ми је био старији син. Били су као отприлице једнаки. Узео је дрес и хтео је на камион. Ја се опет враћам према Кићи, плачем, вичем, шта ћу саде, немам ниједнога, Кићо болан па дај шта ћу. Ш њим стоји један колега неки и пита мене жено ко је бољи. Кажем, бољи је Алија, јел Слободан и окренем леђа, не интересује ме ниједан, одоше мени моја дјеца. Стала вијем главом куд ћу, где ћу, камара папира тамо се бацајте све од себе, три ћете пута бити прегледани до слободне територије. Прилазим и ја са, вадим неке из своје ташне папире од мога мужа и ту сам препознала Цвију из Петковаца Перића и пришла и викла сам га именом – «Цвијане, треба ли ја да бацим ове папире од мога мужа», он њега знаде комшија, каже какви су, рекох који се тичу пензије. Каже, немој бацати, понеси требаће ти. Тако ми је рекао. Ја сам се отале

враћала овамо и ходам, плачем, гледам за камионима, шта ћу, одоше ми дјеца, оде ми све, оставише ме саму. Прошло је, то нисам дала у прошлој изјави то знадем, кад сам дошла кући то сам се домислила, ишао је Винко из Петковаца и звао је онога Боћа, сачекај ме Боћа да ти рекнем. Каже он њему не говори Боћа ни данас нисам Боћа, од данас ми је друго име. Међутим, по ходању, по риктању камиона и ови што одлазе. Они су отале отишли, ја сам још ту била, плакала нормално, ходала, кидала земљу рукама, шта ћу, куд ћу. Све су потоварили, остала сам међу последњим камионом да седим. Кад сам сјела отале плачем, немам никога, вучем свекрву са собом старију жену и идемо. Ће идете, не знам ће идемо, нико нам не говори ништа. Кад смо стигли на Црноме врху ишли смо туде, ту су нам стали камиони, стани каже ће ћемо, хоћемо ли их у Шековиће или ћемо их побити, псују нам мајку, накотили су се као бубе кромпируше. Ми смо туде били, довлаче, убијају нас овде, чекамо и ми смрт свој. Стајали смо позадуго, пустили су камион «хајде, хајде». Кад сам излазила из камиона силазила одзго, скакала, видела сам да сам у Мемићима код школе. Туде кад сам погледала људи се гурају, отимају ту и даље старије, младе, видим ја моју сестру отимају од ње ћерку, она помаже виче немој те ми дирати, узели сте ми сина, мужа, оставите ми макар њу. Они њу машко шута, а ћерку одузели и одвели у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је она била стара?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћерка?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па ето била је не могу сад казати, ја мислим да је она годиште '70. тако је била, '70. годиште. Народ се туде одузима, није само њезину ћерку још им, мајке лете за кћерима, за дјецом млађом, немојте, ето нас убијте. Улећу они у школу, продиру тамо. Ја нисам се више имала шта ту обраћати. Ја сам видела да сам изгубила све. Кренула сам, собзирала се на сестру ће плаче и ови остали и ја идем. Пролазиш крај народа, народ умире на путу. Пролазимо код Грахића, у мене тражи помоћ, али не море му нико помоћи му дати тамо. Идемо још даље, исто Меха неки Бајрић и он умире, тражи воде, нема воде, каква вода немамо ни ми, опет настављамо пут даље. Кад смо стигли тамо тамо су нас нашли превоз и одвезли су нас, то је већ ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ које сад место?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То је Калесија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ Калесија?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То је већ Калесија. Ту је већ мрак. Неће нас возе, не знамо ни ми ће нас возе. Кад смо дошли у Ћурајинци тамо Калесија неко место ту смо, народ помажу, мајке које су остале ћерке у Мемићима плачу и моја сестра плаче, плачу сви. Једну смо ноћ ту преноћили кукајући, плакајући, јутро је свануло, нема ништа, нема. Мрак је дошао већ, друга ноћ, зову има ли ту ће се налази Делић Фатима, тамо и овамо још неких жена, она луда лети ево ме, ево пушћена ти је ћерка дошла је. Оне кад су дошле, оне су биле испрепадане, ту је нешто немогуће, неопричана и помажу. Шта је било, шта су са васке урадили, каже нису нам ништа урадили, одузели су нам само злато и паре и шта смо имале код себе и кад су нас пустили, кад смо кренуле. То претходно нисам рекла, бацали су гранате и ранили су Авдића, а друго нам нису ништа учинили и оне су стигле тамо у Калесију. Ту сам ја доживљај преживјела од Клисе до Калесије док сам стигла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете ове што су биле задржане у школи?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је њих било?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Била је пуна школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Младе девојке?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Младе девојке и старије су људе одвајали ту, чујем где псују мајку, зар те нису одвојили на Бијелом Потоку, одвајали су и њих и млађу дјецу и све су ту одвајали кога су успели да одвоје и ту су преноћили и тако да је причала да ништа их нису, само ту да су урадиле и јесу за њима бацали гранате кад су изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте ви стигли у Калесију, колико сте сад остали у Калесији ту?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Колико смо остали времена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и свекрва?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па остали смо, иза поноћи је стигао камион отале да нас вози, одвезао нас је тамо, зове се неко место Доњи Раинци у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад колико ту остајете?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Остајемо неколико дана, долазе људи, зову хајде имате даћемо вам једну собу, даћемо вам негде да преноћите и тако да смо то време проводили тако све по свијету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико још дуго?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Отишли смо 1992., а вратили смо се ја мислим 2000., 2000. мислим да смо се вратили, баш имам уписан тачан датум кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте затекли кућу?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Затекла сам је да не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту живео у међувремену да ли знате?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Кад смо отишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па није нико, све попалили, опљачкали и попалили. Кад сам дошла кући доведу нас у обилазак, кад сам пошла према својој кући нема шта видети, не можеш ни прићи, туд је оструге зарасле, кућа порушена, прилазим својој кући, нађем од свог сина папучу, од другог мајицу, од оног, нико ти не помаже, опет се купи за Сапну, преноћи, други те опет, трећи врати у Клису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било кад сте дошли?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: У повратку кад смо се враћали у Клису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Било је скоро 10 година, 8, 9 година сигурно, знам да смо прве па смо се враћали. Моја је кућа до темеља била порушена, а кућу сам направила, нека је организација била па ми узела па је направила и ето сад коначно живим у кућици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Сама, с ким ћу живети кад је све одвело, одвели ми свекра, мужа, два моја сина, мене вратили да цркнем сама назад ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ексхумиран, Расим је л' тако, супруг?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Расим и два сина, сад 01. јуна укопала сам их обадва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сеада и Зијада?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хасан није пронађен, свекар?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега се сећате можда?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па не знам можда нисам шта заборавила, ја причам шта сам ја видела и како сам ја прошла. Ја не могу причати изнад мене шта је било 500 метара, не може да ми прича шта је било испред мене 500 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али можете да нам причате шта сте чули? Ево претходно оштећена нам је причала да је чула ко је још страдао, ево ја ћу вас сад питати у оптужници стоји да је, ви сте рекли Џинић Мурат да је страдао тамо још у Клиси?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: У Клиси кад смо требали да кренемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви видели?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То сам гледала очима својим, стајала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њега убио?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Не знам, из оне групе војске, ко је убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки војник?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Пушком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Бијелом Поточу јесте ли чули да је њих неколико убијено?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чула сам а била нисам, што сам чула то сам чула кад помаже и претпоставимо једна жена «јој убише ми мужа и Зана каже убише Мустафу», али ја то нисам видела а то сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је Алија Џинић ту убијен, син од Ђулафере?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чула сам Ђулаферу кад је помагала кад виче «ја се зовем на два имена», па ето прелети и викне мене «убише мог Алију». Ја не могу јој помоћи ту ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Кића, како је он био обучен?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: У војничком одјелу, држао пушку у руци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој је он војсци припадао?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Војсци? Не знам којој је припадао тада, мени да је било да сам знала да ће они мени убити дјецу и мога тог мужа ја бих узела оловку и писала ко је све био и све, а не могу причати оног кога нисам тачно познавала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ако ви тренутно још ништа, сад ће вам тужилац поставити нека питања.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нормално да ми постави то им је за свега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ја бих вас питао кога сте ви још све тамо видели, а да је био са Лупић Аганом, са Алијом Ђулићем? Мислим да испред вас ту има записано име и презиме тог сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има један сведок што је заштићен, што је преживео ту само немојте му рећи име, јер има ту број 8, ја мислим да има псеудоним «8». Да ли сте видели тог?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Доле и ђе да сам га видела, објасни ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац ће вас питати, само кажем да не помињете име тог сведока, тако уместо његовог имена кажите број 8, а тужилац ће вас питати шта га интересује.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Питај слободно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Интересује ме где сте га видели, шта је он радио ту где сте га видели, како се понашао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај број 8, нешто сте га помињали?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Помињала сам га само да сам га видела ту а нисам га помињала да је нешто урадио претпоставимо, јер ја добро и не видим да читам, мало видим само број који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име његово не видите? То је онај што је преживео, сведочио је један тај оштећени да је преживео стрељање у Гериној месари.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Тога ја знадем који је преживео, то ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи само сте га видели, а ништа не знате шта је?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја сам само њега видела кад је отишао, ја не знам шта је са њим било, ја нисам ишла са њим да будем доле на стрељање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту има још један под тим неким словом са именом и презименом па да ли сте њега видели ту у Бијелом Потоку и шта је он радио, сведок "Q"?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: "Q"

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: "Q", је ли има сведок "Q"? Да ли Вам требају наочари?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Требају ми моје, остале су доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може ли неко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где доле? Ево сад ће да донесе, ево сачекаћемо.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја се утолико не разумијем у то, ти мени постављај питања, ја њега знам одговарати, а не видим да читам, али ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има један сведок коме је суд дао заштиту и онда та заштита подразумева да се он сад не води под именом и презименом својим, него под једним словом, односно бројем и тако, е сад овај сведок је под тим одређеним словом, а то слово је "Q".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или «К».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А он има своје име и презиме, па ће Вам сад донети па ћете видети о коме се то ради, па да нам испричате да ли сте њега видели, како се он понашао, са ким је био, да ли је био са Аганом?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Не морам да прочитам, знам за ког ме питате, нисам га видела, то ми је нормално зашто питате, познавали смо се прије у лијепим временима, а ту га нисам препознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам, то знам шта ми поставиш питање, постављај ми га слободно, не видим да читам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Шта год ми поставиш, ја ћу ти одговорити. Још кад се узбудим више, онда поготово кад причам о својој дјечи не видим горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то кад сте видели Алију Ђулића, с ким је он кажете био?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па ишо са људима, нормално људи обучени као сад ово у полицији, иду кроз народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И траже му породицу?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: И траже на мегафон «Ђулић Алије породица да се јави» да се безбедно превезе на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и Алија каже да је дошао са тим сведоком "Q", тим Србином.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја, познајем, познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао с њим да тражи породицу?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја га нисам видела, нећу да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте чули да је тај "Q" долазио?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чула сам за њега да је био тамо али нисам га ту видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: И знали смо се прије у лијепим временима, ја сам родом одакле је и он и то је мени познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Оптужени немају питања?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да Вас питам, кад су Вас возили према муслиманској територији били су војници обучени у војничке униформе, неке су биле шарене, неке нису биле шарене, какве боје су били камиони?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Што су нас возили?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Што су вас возили.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја сам ишла камионом плавим под цирадом.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесу ли били шарени ти плави или су били?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нису били, у којим сам ја била није био шарен.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није био шарен?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Него је био плави камион, цирада на њему, затворен са стране и позади смо видели, оставили су нам мало да дишемо позади.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То сам хтео да знам и друго питање, да ли сте знали да Алија Ђулић раније неколико дана са Петковчанима преговара да се ви иселите?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Мени је познат био наш Нурија Јашаревић који је ишо у Петковце и који нам је долазио и говорио, али чула сам и за Алију нормално да је, причали су, ишли на преговоре, али мени је познат који нам је дошо и извјестио нас.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Он је дошао дан пре него што сте иселили?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Пре дан него што смо се иселили прошао је кроз село и рекао нам је свима «Сутра морамо одавде ићи».

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А Алија се није појављивао?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ту се Алија није појављиво.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра се појавио, је ли тако?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Сутра се појавио на Бијелом Потоку.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Алија што се појавио у Бијелом Потоку са њим су у друштву били, јесу били обични војници или су имали на себи оне ознаке?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ознаке све имали, све чиновни, то су на раменима ознаке, иду кроз ово и зову на мегафон да се његова породица јави.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули после да је Алија био у штабу територијалне одбране претходне ноћи, од неког јесте чули тако нешто? Где је он био?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, ја могу рећи да сам чула, али ја не могу да вјерујем шта нисам видела, само сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ценимо и сазнања која сте чули, не само што сте видели.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја сам чула што се тиче крај нас тај што је наишо реко је да су били и Алија и Аган, Винко Радовић, још из Петковаца, људи из Зворника на преговорима који су нам обећали да идемо према слободној територији. Нама је наш председник месне заједнице тако рекао и договорено да идемо на Сапну, повезите што год имате, било је аута у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте те тенкове видели пре тог дана? Кажете из правца Петковаца, јесте их видели 31. маја, 30. маја или ту?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ту га нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут то јутро сте видели ту на раскрсници?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То је, они су стигли прије, ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Хркале су, чује се звук, сад ми имамо близу Глиницу па сад неко виче ради Глиница, неко виче нешта друго, а то су тенкови пристизали ту на ту раскрсницу, одакле ће и нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из правца?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Из правца Петковаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вози? Јесте ли видели, да ли изађе нека посада од тог тенка, да ли се ту неко појављује, нека војска?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам била ја тамо близу, мало сам била удаљена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, а кад Вам је овај дао двоглед да гледате тамо из Малешиха кажете «аутобуси с војском»?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То је аутобуси са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте видели Ви?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То су лично моје очи виделе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено овако? Ваздушном линијом?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Овако зрачном луком, ваздушном линијом, можеш да видиш и голим оком кад изађеш на то брдо, а камоли кад узмеш двоглед, ето баш да ти кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко каже оно «силази с трактора», у Клиси, ко то каже? Та војска?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Војник са пушком у руци прилази и каже «силазите, узимај шта имате» и одузима кључеве и гони нас на правцу раскрснице ђе су тенкови куд ћемо кренути за Бијели Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто се помињали и неке аутобусе да је било можда два?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Један, један је био, али с њим су препратили претходно пре мене људе и жене ове старије за Мемиће. Један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији су то аутобуси, које фирме?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па «Дринетранса» из Зворника, ти су аутобуси, какви су били други, ти су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вози те аутобусе да ли сте видели неког?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам видела, нисам. Нисам улазила, гурала сам се да уђем али нисам могла, био је пун па ишћерају, па ајд даље, па сасвим у други камион, трећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чији су камиони, рекли сте?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Камиони су ми најпознатији били који су превозили Глиницу у Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били од предузећа «Аутотранспорт» неки камиони?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па не знам да ти кажем баш, ја кад сам њих познавала тудан су шетали, ту смо имали њиве, долазили, одвозили их горе на брану, а да ти ја сад то објасним, нисам се ту загледала, ја само знам како су изгледали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ова војска у Мемићима што вас је сачекала, како та војска изгледа, какве су њихове униформе?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Исте ко и у ових и шарених и ових, свакаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су ови све били, шарени, мислите они маскирни?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Маскирна одјела шарена и ова војска што је прије служила Југословенска народна армија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они једнобојни зелени?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких маскираних, са неким маскама, с неким капама, с неким рукавицама?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте, јесте, ти их ниси могло ни препознати, посебно на Бијелом Потоку, знате виде му се очи али не видиш лик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су боје биле те капе и маске?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Црне, све црно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црне?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Црне. Јесу ли били неки с црвеним марамама, капама? Неки помињу неке црвене мараме да су имали везане, неки оштећени, неке жене.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја сам те видела у црвеним марамама кад су нас зауставили на Црном Врху, ми смо мислили видимо има и капа и мараме, а ми бајаги вичемо «ево ово су наши, сад ће нас преузети», кад смо видели шта нам говори, видели смо да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Делић Мејру?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам род?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Није, јесте ту смо удате у једној породици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у породици?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: У породици, јесте, јесте познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже она да је видела Јокић Драгана, ко је тај Јокић Драган?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па она ће то казати кад дође и она га познала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам да ли га знате?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Не знам га ја, то је њен комшија одакле је она родом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тамо из њеног места.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Из њеног мјеста, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је тако био неки из њеног места родом?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чула сам, причала ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она Вам је причала?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Али то ће она доказати, мислим кад дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За ова убиства на Бијелом Потоку има ли нешто да сте Ви баш лично видели или осим тога што сте чули да је Ђулафера плакала за сином Алијом и то?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам видела убиства ја директно, једино што је плакала, јесам видела само кад их ударају и кад не могу на камион да се попну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а шта је радио овај Цвијан Перић?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Одузимо папире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у униформи?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте, јесте био у униформи и одузимо је папире. Камара је велика папира испред њега била, није он био сам било је још, али ја кога сам познала њему сам се обраћала и сад он њега виче «бацајте све од себе, три пута ћете бити прегледани до слободне територије» и ја сам им пришла с папирима и њега сам именом зовнула и реко ми је да не бацам да понесем да ће ми требати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли у истрази да је Лупић Аган био у полицијском оделу.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плавом, оно плаво?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Плаво одијело, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао неки пиштољ, пушку, нешто?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Пиштоља нисам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад су се прегонили, кажете он и Нурија и то?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја нисам видела да ли је имо пиштољ да кажем сад гледала сам упорно, ја сам гледала у њега и у њихово препирање у страху кад су човјека убили, кад су се они сусретнули туде, Нурија је куко «Нисмо овако се јуче договарали, договарали смо се да идемо на слободну територију» и он је њему реко «Крећи према Бијелом Потоку или ће ти бити метак у чело».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате да ли је неко правио списак мушкараца пре 01.јуна у Клиси, било ових људи из Клисе, било од ових 17 села што су дошли, избегли сви ту?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Не знам, ја не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам то познато?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Није ми то познато, да ли је ко правио није ми то познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је одузимано оружје од Ваших мештана мушкараца?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То јесте одузимано прије, то су причали људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Не знам ти баш тачан датум казати, дођоше и кажу одузимај, ево све народ даје и што год је имо, али ја ту нисам била присутна, то ми је мој муж причо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Боћа?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Боћа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, што сте рекли мало пре.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја њега нисам познавала, ја само познајем Винка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само сте чули име.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја, он њега зове Боћа, он каже «Не зови ме Боћа», да га псује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже Винко Радовић њему?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Винко Радовић, «Данас нисам Боћа, данас ми је друго име».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је у Бијелом Потоку?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То је у Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Винко Радовић да није он био у Бијелом Потоку.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, моро би рећ, цаба се прича, треба доказати истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и шта би са Алијом Ђулићем, јесте чули са Аганом, шта би са њима?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам ништа, чула сам после да су дошли тамо на слободну територију, али нисам им се обраћала, нисам имала сусрета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да је ту била прича око неке размене да треба да се деси нека размена, да се ту нешто?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Кад сам избјегла, јел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, после. Кад Ви први пут у ствари сазнајете да су убијени Ваши муж и деца?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Сазнајем кад сам живила у Раинцима, кад су довикивали се, долазе наши људи који су били тамо на стражи и говоре нама зову нас отуда са Црнога Врха и отој одакле су ближе били «Поклаћемо им све уочи Бајрама мјесто ваших курбана», то ми је, то сам сазнала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то, који је то?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То је било до десет дана на шта је муслимански Бајрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај септембарски?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па не знам, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или онај први?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А десет дана или деведесет, нисам Вас чула?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То, па, отишли смо 01.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и после колико дана то чујете?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: До 12 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За 12 дана?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте, човјек је дошо и реко нам је, ми плачемо, али нема нам користи, вичемо није то могуће, нису пилад да их покољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он каже да је то чуо?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Да довикују, јесте. «Предајте се, поклаћемо вам их све уочи Бајрама мјесто ваших курбана», то је човјек чуо и дошо и нама казо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то је било негде 12 дана након?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Након изласка, до 12 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те године Бајрам је био 08.јуна.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па ето, ја теби, ја кажем до Бајрама било, сад ја теби не могу казати тачан дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи кажете пре Бајрама било то?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Пре Бајрама на дан дошао је човјек с линије и причо нам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што Вам ја кажем да је Бајрам те године био 08., јер смо то утврдили у претходном предмету.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па ето, ја знам да је било иза нашега изласка Бајрам, да смо били купили и остало нам у Клиси све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је увек исти датум Бајрам у јуну?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није. Добро.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Сад је у децембру. Бајрам се помјера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро. Зато Вас питам да ли Ви знате тачно кад је те године био.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Сваке године 10 дана иде, дошо је сад кад је већ зима Бајрам, а тада је било љето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кад сте дефинитивно сазнали да су убијени?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Кад сам сазнала, кад сам добила папире, кад су ми их дали мртве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су нађени?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Тада сам тачно, до тада сам све мислила доћи ће ми. Кућу радим, правим им собе, припремам за њих све, кад сам добила папире, шта су са њих радили, како су их убијали, на какав су их начин, имам све папир за свакога дође, то ни једно срце не би издржало, а мајкино издржало. Тако мужа, а дјеца су посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деца су имала 17 Сенад, а Зијад 20, је ли тако?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Зијад 20, и Сеад 17.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули да ту има неке јединице Територијалне одбране, ТО Петковци, ТО Грбавци, ТО Живинице?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесам ли чула?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули, да?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То што сам чула, рећи ћу ти, а што сам видела рекла сам ти прије на претходно. Имамо ми амица радио, од мужа, на брани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црвени муљ, је ли?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте, ту ди је он био чувар и долазио је, дође кући и каже били су данас код мене на брани војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове амица?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Делић Сафет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сафет?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте. Дошла је војска из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад то прича?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Прије него што ћемо ићи, долази код мог мужа, код свог брата ту и прича и кажу види шта раде, због оваквих зову нас, нисмо се купали и облачили по два мјесеца и буду самном на брани, дају ми каже вала нешта и кад донесу вичу де и ти узми са нама да једеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту их држе да буду на брани?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ту држе стражу, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте, нешто сам схватила да имате неко сазнање ко су овде оптужени, јесте чули некад или видели господина Брану Грујића?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чула јесам, али нисам га ту видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ту, него уопште јесте знали шта је он био у то време, је ли он имао неку функцију?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чула сам ђе су причали да је имо функцију у Зворнику, то нормално причали су оно људи између себе кад се искупе, то је било народа пуно али мени није био толико познат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за овог Марка Павловића или Бранка Поповића?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чула јесам приче, али нисам видила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули? Шта је он, ко је он?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Да су били они у Зворнику и који су били то доле да су наређивали, али ја сам чула то од прича кад се састану мушкиње али нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После овог догађаја?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Не, пре него што ћемо ићи, то је кад је пуцо Зворник, па бежало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада од некога чули да су ти људи били у школском центру у Каракају, оном техничком, затворени?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чула сам, чула сам од претходног преживјелога, слушала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог број «Осам», је ли од тог?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте њега видели?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Слушала сам га од како је дошао, причо је, познато ми је пуно, нисам могла да слушам кад прича, ту ди је причо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је причо о неким вашим познатима из Клисе, можда мештанима да је видео у школи?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Причо је да је био, сви су били ту, чула сам само да је причато да прислони уза зид, окрену им главе тамо, прислони оца и сина и убије га и каже оцу, ако је вамо отац «Приђи, узми ђукелу» прилази тим, ту сам причу чула, али то ми је тешко причати, тешко ми је то и слушати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, не морате. Јесте Ви знали неке Тршићане?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесам, мислим наше ове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србе, Србе да ли сте познавали?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па нисам, нису ми познати, па то је даље од мене било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, пошто ове неке жене из Тршића које су живееле у Тршићу познају неког полицајца који је тамо био, па сам мислила да ли Ви можда познајете.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, она њезин комшија па га вјероватно познала исто ко и ја свог што сам познала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је неко позивао неким мегафоном ту у Клиси док сте били?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чуо је се, али нисам видила ко је, нисам пришла близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте да неко на мегафон?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја, да се окрећемо на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже «Окрећи се ка Бијелом Потоку»?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Крећите на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су то, кажете узели су папире од пензије за мужа, да ли сте видели да узимају ту кад се улази у камион и да ли је тако нешто било, неки накит, новац, документа, још?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Од мушкиња или од нас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или од жена, свеједно.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, ми смо морали на камару све их нанјети пред њих их бацати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Доле на земљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Клиси горе?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Није горе, нисам била горе, горе нисам чула да је тражио нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе нисте.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Кад смо стигли на Бијели Поток, они су се паркирали у једну њиву и сви у њиву папире, од себе бацај све што имаш. Мајке су од својих синова ако су имале криле под бразду у земљи доле, мислиле да ће остати жив, па да га сакрије доле, неће га познати по папирима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни те возаче препознали аутобуса, камиона?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам, како ћу га препознати кад је тамо сједи и не окреће се, а могуће да сам знала да ће вако урадити, да ће ми побити дјецу, упорно бих гледала свакога и на оловку писала па да знадем, али ја сам мислила да они наске чекају као што нам је и обећано да ћемо заједно бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту ти војници, кажете, што су неки имали маске, јесте Ви чули ту неки говор, неки дијалект који није ваш ту локални, босански? Како су ти људи причали?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, ја да ти кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли да закључите да је неко ко не прича као Ви, на пример ево сад?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Мало да заноси или то, па чујем причу свакаку, али да сам обраћала на причу толико, мене је узбунило кад је убијен човјек, кад је мени мој син прилећо тражити воде, плакати уза ме, нисам обраћала на приче, него сам само их гледала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте случајно приметили да ту можда неко и није Босанац, да није ту Зворничанин локални, него да је из неког другог краја евентуално?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам, то не могу да причам ја нешто сам примећивала, нисам, нисам, не знам, претпоставим не знам ко је, натурио чарапе, војска, откуд ја знам ко је и одакле је. Углавном били су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су неки мештани Клисе остали у селу и шта је било са њима?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Што су остали то су их побили, поклали.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате колико је људи остало и како су убијени?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па ето, колко сам ја упозната, ако хоћеш по имену да ти кажем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Оно чега се сећате?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Чега се сјећам, јесте.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Којих се сећате?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Остало је Рустих Ајша, Рустих Алија, Рустих Рамо и његова жена, не знам како је њојзи име, не могу сад баш, старија жена, викали смо је Нена.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Није битно.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Овај, Нухановић Хатка из Витинице била код своје ћерке у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она старија, је ли?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Старија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нухановић Хатка?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја, остала је Омеровић Кадира коју је син носио па бацио, па гледо, видио кад су је заклали, он побјео

сакрио се иза куће, остало је, још их је остало неки ови као што нису могли, ја, исто ова Алић Назифа, кад смо се враћали чистиле њезине снаје кућу, ја сам је нашла главу, лобању од главе чистећи кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Кад смо се вратили у Клису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После оно, 2000.?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја, ја, кад смо се вратили да живимо ми саде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нашли сте једну лобању?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јест, у њезиној кући, сад ја чистим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у њеној кући.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: У њеној кући, њене снахе ту, вичемо ну то, ево овде, овај, главе од њезине свекрве Назифе, остала је ту у кући. Што је остало све је побијено, све је поклато.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате где су пронађена њихова тела касније и да ли су пронађена и где? Тела ових људи који су убијени у селу.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја знам, познато ми је да је пронађено само мислим два.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Од свих њих?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Омеровић Кадира и ова Хрустић Ајша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Црном Врху је Кадира, а Ајша је исто на Црном Врху нађена.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па ја мислим да је ту све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише у овом списку.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како су били обучени возачи камиона који су жене и децу одвезли са Бијелог Потока?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, ето видиш, не могу ти казат сад шта сам на њима видила, углавном су имали кошуље нормално и људе те ја нисам видила ово доле модела никаква, којим сам ја прилазила, а знаш приђеш камиону, јер сам ја камиону пришла кад су моја дјеца била на камиону ђе сам се обраћала возач је изашо да шета док не натоваре њих на камион, њега није никако било на камиону којем сам ја пришла камиону ту да се обратим. Ја сам прилазила камиону на којем сам камиону видила моју дјецу, мог мужа и свекра, а мајка друга прилази другом ђе је видила, онај ономе, али ја идем оном где је мој.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Разумем, али возачи камиони који су возили, који су одвозили жене и децу са Бијелог Потока, да ли сте њих приметили како су они?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Они су били ја мислим у овим нормално одјелима, како сам ја смотрила кад су нас зауставили возач излазио, кад су зауставили да виде шта ће с наске, или ће нас побити или ће нас у Шековиће, накотили смо се пуно, знам да је возач изашо, мало је био па је се вратио у камион. Ми чекамо шта нас чека сад, ил ће нас даље или ће нас туде да побију.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А где сте све вожени са Бијелог Потока док нисте стигли до места где сте, до слободне територије, где сте се све налазили?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, сједили смо на Бијели Поток, идемо према Каракају и уз Каракај скретница је према Тузли пут који вози магистрала, тудан смо ишли, тудан сам познавала да идемо према Тузли и то се тамо зове та магистрала директно која иде за Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли прошли поред Школског центра, пошто сте ви после мушкараца?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се види ту нешто?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесам прошла, хоћу, остала да видим али нисам их видила. Ја сам упорно, моја су два сина учила школу у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте ту видели ништа, да су смештени?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ништа нисам, ни једног туд, ни једног нисам видила. Обзирала сам се, дерем камион да могу да видим има ли их ђе, али их нема ту.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте видели људе, камионе испред Техничко-школског центра?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Кад смо наишли?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нису камиони били ту, можда су одвежени, јербо они су отишли прије, они су моји, преузели моје те остале од 12, а ја сам у пет сати кренула са Бијелог Потока, могло их је паркирати у Београду, а не на доле.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Шта год имате поставите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја само да питам, да ли знате нешто о предавању оружја у Клиси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, ја теби сад кажем чула сам ђе је народ ишо, тамо била неки пут, ишло је народа.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, да ли знате да ли је неко долазио, ко је тај ко је долазио?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Не, то не знам. Знам да су долазили са камионом из Зворника, а ко је долазио не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Знате ли Ви Фадила Бањановића?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па знам Фадила Бањановића.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли долазио некад у Клисy?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Кад је се оружје давало.

НАТАША КАНДИЋ: Па, не, питам је ли долазио тад у то време?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ја га знам само, Фадила познајем у повратку кад нам је помогао за повратак да се вратимо у Клисy, а тада га нисам познавала.

НАТАША КАНДИЋ: Кад Вам је речено тог јутра да не идете према Сапни него за Бијели Поток, шта је то за већину људи и за Вас значило, куда идете?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, нама је значило да идемо према Сапни и повеземо све, имаћемо за преживљавање, неко ће нас прихватити.

НАТАША КАНДИЋ: Не, а кад су вам рекли не идете према Сапни, него идете за Бијели Поток, шта је вама то значило?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Још нисмо знали о чему се ради, нисмо знали, мислили смо опет да идемо заједно и кад су нас окренули на Бијелом Потоку, идемо у групи путем, па сад ће нас на камионе, па ће нас опет на слободну територију, ми смо то замишљали, а нисмо знали шта нам се спремало кад смо стигли на Бијели Поток.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, овај, колико су Петковци далеко од вас, од Клисе?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Петковци? Па нису пуно, да Вам кажем можда километар, два, не знам ни ја. Ишла сам у продавницу.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ишли у то време, пре тог 01. јуна, јесте ишли у продавнице тамо?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Све сам ту ишла, баш сам ишла Кићо, овај коме сам се обраћала, држо продавницу и све сам код њега већином ишла да купујем ствари.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ишли крајем маја у продавницу?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, ето, по средини некако, отишо ми је муж некако око половине маја и вратио се, виче мени «Готово је, немамо више нигде ништа купити, све је блокирано, не мере, не дају да прођем», па је покушао да иде у Козлук да нам купи, каже, макар шећера да узмемо, не може се ни у Козлук, никуд, вратио се кући, каже нема излаза никако нама ни на једну ни на другу страну.

НАТАША КАНДИЋ: Ни у Зворник?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ма какав Зворник, Зворник је био блокиран прије.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите да ли је било неке војске у Петковцима?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Тога времена? Па из Петковаца је и стигла горе нама. Било је прије на десет до петнаест дана, заробљени су идући из Београда од моје фамилије ту тројица и њих су заробили и сад су наши ишли да траже њих да их пусте. Они су ишли према Козлуку доле неђе нека мјеста и молили су и тражили, тамо-вамо, они су њих пустили, нису били наске оћерали, али су их окријенили према Београду отуд нису им дали у Босну ићи.

НАТАША КАНДИЋ: Ови из Петковаца? Ко?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ови из Зворника.

НАТАША КАНДИЋ: Из Зворника?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте, враћали су их за Србију, нису им дали тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Али ово у Петковцима да ли знате ко је био тамо, која војска је тамо?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Нисам познала баш која је њихова војска била.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли била из Босне или из Србије војска?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Војска из Србије је ушла прије, ако моремо по причи причат што сам чула, а што сам прије на неколико, кад је запуцало у Зворнику, мој је стриц од мужа, остала му је снаха у Зворнику да се породи и породила се и не мере да изађе. Он је сишо у Петковце да замоли Винка Радовића «Хајде ме одвези да избавим снаху из болнице», он је реко не смијем те возити са твојим аутом, хајд са мојим аутом. Кад су сјели и дошли у Каракај пришо је војник нормално њима, а то ми је он причо тај амица, дошо је кући па је дошо код свог брата, код мог мужа да им каже шта се дешава и реко Винку «Шта то радиш,

кога то возиш», па каже возим, каже он стао, не зна шта ће, возим човека да узме снаху, «Возиш, каже, Балију», да му псује мајку «звали сте нас да их кољемо, а сад га возиш у свом ауту», то је лично стриц од мужа дошо и казао нама свима ту у кући. То је војска нормално из Србије, чим га је звао да дође да коље није из Босне.

НАТАША КАНДИЋ: Али ови у Петковцима?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, према Каракају он је њега зауставио.

НАТАША КАНДИЋ: Да, Ви кажете сви су, војска дошла из Петковаца.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Из правца Петковаца и Малешића. Из правца Малешића и Петковаца.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је од Малешића до Јусића?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, скоро се саставили, мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да се тамо нешто десило? То је близу вас.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Прије наске се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Прије десило, чујемо, на радију смо чули, слушамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ће су побили, поклали Јусића доста њих, а ми још немамо излаза да изађемо одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било пре овог?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, прије нас, него што ћемо ми прије 01. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па ја мислим, не могу сад баш казат да ли је на седам дана, на пет дана, углавном је, ту је била гужва у Клиси, ушо је народ кад је се то трефило, то сам слушала на радију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је све тако близу?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: То је све близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а колико има од Клисе до Малешића?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па и ту не знам, један километар можда и више, ето састају се, једна аутбуска станица кад је аутобус ишо, стане у Клиси, друга је у Малешићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви тражите трошкове за долазак, је ли тако?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Па, да тражим, мени не мере платити нико шта је с меном урађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мислите на накнаду штете, је ли тако?

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јесте, али оно тражим шта ме следује па нек иде у какве год хоће сврхе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Јербо ја сам оштећена до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам што сте дошли и што сте се одазвали позиву да сведочите.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: У свака доба.

То је све што имам да изјавим.

Сведок тражи трошкове за долазак.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Ако имате још нека питања, слободно питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ево ја још једном питам ако неко има питања.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Слободно питајте шта имате. Што знам спремна сам одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте сведочили.

Оштећена ШЕЋА ДЕЛИЋ: Хвала и Вама што сте ме позвали, да ми мало олакшате, било би ми лакше кад бих видила да их има више затворених, оно није мого један човјек урадити, ни два, ни три, да кажем оно је требала велика организација да се уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Данашњи главни претрес се ОДЛАЖЕ.

НАСТАВАК заказује за 13.10.2009 године с почетком у 09,30 часова, на којем ће бити испитане сведокиње Јашић Муневера и Хасановић Ханифа.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ВРЗ 30170